

Svar:

Indledningsvis vil jeg slå fast, at Højesteret i dommen af 28. juni 1999 alene tog direkte stilling til, hvorvidt der i miljøbeskyttelseslovens § 72 var hjemmel til påbud vedrørende forurenninger, hvor forureningen var ophørt inden 1. januar 1992, medens spørgsmålet om påbud for senere ophørte forurenninger efter Miljøstyrelsens opfattelse ikke blev pådømt.

Højesteretsdommen indebærer, at jordforureningslovens § 40 – således som den er vedtaget – indholdsmæssigt har tilbagevirkende kraft. Som opfølgning på betænkningen over jordforureningsloven har jeg fremsat nærværende lovforslag, der fjerner den af Højesteret fastslåede tilbagevirkende kraft.

I mangel af en stillingtagen fra Højesteret om ansvarsgrundlaget og spørgsmålet om ophørte forurenninger må det lægges til grund, at den gældende retstilstand fortsat må være som fastslået i Østre Landsrets dom af 12. december 1997, nemlig at påbud efter miljøbeskyttelseslovens § 72 kan udstedes på objektivt ansvarsgrundlag,

og selvom det drejer sig om en ophørt forurening.

Det kan ikke udelukkes, at der senere kan komme Højesteretsdomme, der vedrørende tidligere givne påbud efter miljøbeskyttelseslovens § 72 fastslår en anden retstilstand.

I så fald vil spørgsmålet om eventuel skærpet lovgivning med tilbagevirkende kraft af jordforureningslovens hjemmel til undersøgelsespåbud kunne opstå.

Hvis Højesteret i senere domme vedrørende spørgsmålet om ansvarsgrundlaget og påbud til ophørte forurenninger i miljøbeskyttelseslovens § 72 skulle træffe afgørelser, der er ensbetydende med, at jordforureningslovens § 40 på disse punkter skærper lovgivningen med tilbagevirkende kraft i forhold til forurenninger ophørt før jordforureningslovens ikrafttrædelsesdato, vil jeg fremsætte ændringsforslag, således at jordforureningslovens § 40 fremover bringes i overensstemmelse med den eventuelle Højesteretsdom.

Vedrørende spørgsmålet om tilbagevirkende kraft henviser jeg i øvrigt til bemærkningerne til forslaget til lov om forurennet jord (L 183).